

Arrest

nr. 242 106 van 12 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat L. DENYS *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 2 augustus 2014 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 8 augustus 2014.

Op 5 maart 2015 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij 's Raads arrest nr. 154 647 van 15 oktober 2015 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder terug te keren naar zijn land van herkomst diende verzoeker op 18 december 2015 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 april 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn tweede verzoek.

1.3. Zonder terug te keren naar zijn land van herkomst verklaarde verzoeker zich een derde maal vluchteling op 25 maart 2019.

Op 28 januari 2020 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 30 januari 2020 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Woch Kot gelegen in het district Achin van de provincie Nangarhar. U verklaarde zich bij uw aankomst in België minderjarig. Op 16 oktober 2014 werd u door de Dienst Voogdij meerderjarig verklaard. U bent een Pashtoun en soenniet.

Tijdens de eerste asielprocedure, die u opstartte op 8 augustus 2014, verklaarde u altijd in Achin te hebben gewoond. U ging tot de eerste klas naar school in uw dorp maar stopte op negen- of tienjarige leeftijd. Nadien bleef u in uw dorp en speelde u cricket met uw vrienden. Uw vader, chauffeur van een olietankwagen, besloot u mee te nemen op zijn routes omdat u zich wat verveelde. Op een keer werden u en uw vader ter hoogte van de plaats Tangay gestopt door Mullah Massoud van de taliban. Ze namen jullie mee naar hun verblijfplaats en sloten jullie apart op. U hoorde dat ze uw vader waarschuwden voor de gevolgen van zijn werk voor de Amerikanen en eisten dat hij daarmee stopte. De volgende morgen gaven ze jullie een dreigbrief mee en werden jullie vrijgelaten. Jullie reden met de olietankwagen naar de bestemming in Kabul. Sindsdien waren de taliban in u geïnteresseerd. U was de oudste zoon van het gezin en ze wilden dat u zich bij hen aansloot. Toen u de tweede keer met uw vader meereed zagen jullie dat de tankwagens voor jullie onder vuur werden genomen en in brand stonden. U en uw vader ontsnapten uit de tankwagen en jullie vluchtten naar uw oom langs moederszijde. Uw vaders tankwagen brandde af. Hij kocht een nieuwe en zette zijn werk verder. Na dit tweede incident kwamen de taliban bij u thuis langs. Ze lieten een dreigbrief achter waarin stond dat uw vader moest stoppen met zijn werk en dat u zich moest aanmelden bij de taliban. U reed nog een derde keer mee met uw vader. Opnieuw zagen jullie dat de truck die voor jullie reed onder vuur genomen werd. Uw vader besloot niet verder te rijden en jullie ontsnapten opnieuw. Uit vrees voor de taliban werd u ondergebracht bij uw ooms langs moederszijde in het district Kot. Hij contacteerde een smokkelaar met wie u in 2013 Afghanistan verliet. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije (waar u ongeveer acht maanden verbleef), Griekenland en Italië naar België waar u op 8 augustus 2014 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Na uw vertrek zou uw familie naar Iran gevlucht zijn, zo verklaarde u. U legde geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 5 maart 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende beroep in tegen deze beslissing en voegde aan uw verzoekschrift enkele documenten toe, meer bepaald een kopie van uw taskara en van de taskara van uw vader, alsook enkele foto's. Met het arrest van 15 oktober 2015 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) eveneens een weigeringsbeslissing. Hiertegen heeft u geen cassatieberoep ingediend.

Zonder naar uw land van herkomst terug te keren diende u op 18 december 2015 een tweede asielaanvraag in. U herhaalde dat u heel veel problemen kende in uw district. U had het nog eens over uw vader die een vrachtwagenchauffeur was en over het feit dat u als kleine jongen met uw vader kon meerijden. U verwees naar uw eerdere verklaringen, waarbij u zei dat de taliban verschillende keren vuurden op de vrachtwagen van uw vader. Eén keer geraakte u daarbij gewond. U stelde ook dat jullie zes dreigbrieven ontvingen, waarvan er twee naar België zouden zijn verstuurd. U had die evenwel nog niet ontvangen. Voorts verklaarde u dat u voor uw vertrek ook twee of drie jaar in het dorp Lwargai in

Pakistan woonde. U zei dat uw familie daar nu opnieuw woonde, volgens u omdat Daesh het district Achin op dat moment onveilig maakte. U legde geen documenten neer.

Op 6 april 2016 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw tweede verzoek.

Op 25 maart 2019 heeft u zich een derde keer vluchteling verklaard. U zegt dat u eerder misleid werd door derden en zegt dat u ditmaal de waarheid wenst te spreken. U bent weliswaar geboren in het district Achin maar verliet Afghanistan al toen u twee jaar oud was. Uw vader kende immers problemen met de Taliban en met Al Qaeda. U vluchtte met uw familie naar Pakistan en woonde daar eerst twee jaar in Shamshato Camp. Vervolgens gingen jullie naar Landi Kotal waar u heeft gewoond tot uw vertrek uit Pakistan. U ging er enkele jaren naar school maar kon als Afghaans vluchteling niet verder studeren. Jullie werden lastig gevallen door de autoriteiten en door de Taliban die jonge mannen zoals u rekruteren. Zij kwamen nooit naar uw huis maar maakten de bewoners van de regio wel duidelijk dat personen zoals u zich bij hen moesten aansluiten. Uw vader werd gezien zijn werk als chauffeur voor de Amerikanen eveneens bedreigd. Omdat de geldigheid van uw vluchtelingenkaart bijna afliep, de situatie voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan uitzichtloos was en u ook nog eens de Taliban moest vrezen, bent u vertrokken. U weet niet precies wanneer u vertrokken bent maar was acht maanden tot een jaar onderweg.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan. Er heerst een klimaat van onveiligheid en u heeft niet de middelen om zich in Jalalabad of Kabul te vestigen. U vreest ook dat de Taliban u daar willen inlijven voor hun gewapende strijd. Verder verblijft u al meer dan vijf jaar in België en heeft u zich geïntegreerd. U heeft Belgische pleegouders, een Belgische vriendin en vriendenkring, u ging hier naar school, volgde opleidingen en werkt. Uw advocaat stelt dat u westers geworden bent en dat men u niet meer zal aanvaarden in Afghanistan.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: een kopie van uw Afghaans paspoort, de originele PoR (proof of registration) kaarten van u en uw ouders, een badge van uw school in Pakistan, een certificaat van die school, steunbrieven van mensen die u in België leerde kennen, loonfiches, opleidingscertificaten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming afsloot met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Achin. In de weigeringsbeslissing van 5 maart 2015 wees het CGVS onder meer op uw zeer beperkte geografische kennis, op het feit dat u de Afghaanse kalender niet machtig bleek, op een zeer gebrekkige kennis van de regio vanwaar u beweerde afkomstig te zijn, op de vaststelling dat u nauwelijks iets wist over invloedrijke personen uit de regio, op het feit dat u verkeerdelijk meende dat auto's in Afghanistan aan de linkerkant van de weg rijden, dat u ook niet op de hoogte bleek van de beschikbare media in de regio en dat u behalve de Shinwari, waartoe u zou behoren, geen andere Pashtounstammen kon noemen. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld, de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. De RvV stelde in het arrest van 15 oktober 2015 zelfs uw Afghaanse nationaliteit in vraag en merkte op dat u geen correct beeld bood op uw nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn.

U verklaarde zich op 18 december 2015 een tweede keer vluchteling en herhaalde toen van Achin afkomstig te zijn. Echter wijzigde u uw relaas enigszins en merkte u plots op dat u voor uw vertrek naar Europa nog enkele jaren in Pakistan zou hebben gewoond, meer bepaald in Landi Kotal. Dient evenwel te worden vastgesteld dat u hiervoor geen enkel bewijs neerlegde en dat het CGVS opmerkte dat ook een verblijf van enkele jaren in Pakistan niet kon verklaren waarom u zo weinig wist over de regio Achin. Het CGVS verklaarde uw tweede verzoek op 6 april 2016 niet-ontvankelijk. Tegen deze beslissing diende u geen beroep in.

Wat betreft uw huidige, derde verzoek om internationale bescherming, stelt het CGVS vast dat u deze keer beweert u dat u weliswaar van Achin afkomstig bent, maar dat u nagenoeg uw ganse leven in Pakistan heeft gewoond, meer bepaald in Landi Kotal in de provincie KPK.

Dient evenwel te worden opgemerkt dat ook bij uw nieuw relaas heel wat twijfels rijzen. Vooreerst geeft u nu zelf aan dat u de asieliinstanties al meermaals en langdurig heeft trachten te misleiden mits het afleggen van bedrieglijke verklaringen met betrekking tot uw leeftijd, uw herkomst en uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Uw bekentenis volgt rijkelijk laat, namelijk meer dan drie jaar na het afsluiten van uw tweede asielprocedure. Dat dit bijzonder schadelijk is voor uw algemene geloofwaardigheid hoeft geen betoog. Bovendien biedt u ook geen afdoende verklaring voor uw leugenachtige verklaringen in het verleden. U zegt louter dat u nooit wou zeggen dat u als Afghaanse vluchteling in Pakistan woonde, omdat u werd misleid door mensen (CGVS, p.3). Echter, mocht u werkelijk een Afghaanse vluchteling zijn die niet kon terugkeren naar Achin omdat hij daar door de Taliban dreigt te worden gerekruteerd, zoals u heden komt beweren, dan ziet het CGVS niet in waarom u dergelijk relaas niet al bij uw eerste contact met de DVZ kon hebben gebracht. Van een verzoeker om internationale bescherming die de bescherming van de Belgische autoriteiten komt vragen, mag worden verwacht dat deze persoon eerlijke en duidelijke verklaringen aflegt met betrekking tot alle relevante aspecten van zijn relaas. Dat u wat dat betreft in gebreke bent gebleven, is overduidelijk.

Bovendien ontstaat tijdens het onderhoud bij het CGVS andermaal de indruk dat u een bedrieglijk relaas opdist en het CGVS om de tuin tracht te leiden. Zo kan u niet eens verduidelijken waarom uw ouders ooit de beslissing namen om Afghanistan te verlaten en naar Pakistan te verhuizen. U zegt dat uw vader brandstoffen leverde aan Amerikaanse basissen in Afghanistan en daarom problemen kreeg met de Taliban en Al Qaeda (CGVS, p.7). Echter bent u geboren in 1996 en zou u toen u twee jaar oud zijn geweest naar Pakistan zijn verhuisd. Dat uw vader omstreeks 1998, toen de Taliban de macht hadden in Afghanistan, onmogelijk voor de Amerikanen kan hebben gewerkt, blijkt u overigens ook zelf te beseffen als u vervolgens aangeeft dat die Amerikanen inderdaad pas in 2001 naar Afghanistan kwamen. Het is zeer merkwaardig dat u niet eens kan verduidelijken waarom uw familie ooit de beslissing zou hebben genomen om naar Pakistan te verhuizen.

Verder maakt u het niet geloofwaardig dat u daadwerkelijk in Landi Kotal heeft verbleven, laat staan dat u daar als Afghaanse vluchteling zou hebben gewoond. Ten eerste kan worden gewezen op het opmerkelijke feit dat u naar aanleiding van uw tweede verzoek al melding maakte van een verblijf in Landi Kotal gedurende enkele jaren, maar dat u toen zelfs niet wist in welke provincie van Pakistan deze stad gelegen is (verklaring volgend verzoek d.d. 17 maart 2016, vraag 10). Ook nu bent u nog steeds niet op de hoogte van een aantal evidente zaken die een inwoner van Landi Kotal zou moeten weten. Zo kan u niet zeggen in welk district Landi Kotal gelegen is. Dit is uiteraard Khyber District, een naam waarvan u zegt dat u die weleens heeft gehoord. Gevraagd wat u dan hoorde, antwoordt u dat u niet zo opgeleid bent om zoiets te weten (CGVS, p.9). Elders zegt u zelfs "Landi Kotal? Het is een qaum. Neen geen qaum, wel een qaum. Het is een provincie. Ons district is Khuga Khel." Dergelijk warrig en onjuist relaas ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate. Voorts gevraagd of u andere districten van de provincie KPK kent, blijkt dit overigens evenmin het geval (CGVS, p.9). Dat is toch wel een bevreemdende vaststelling. Iets verderop gelegen plaatsen als Jamrud en Bara, overigens twee van de vier tehsils van Khyber Agency en vlakbij Landi Kotal gelegen, kan u ook niet echt situeren. U zegt eerst niet te weten of u die namen kent, dan zegt u dat Jamrud een plaats is, volgens de mensen die u hoorde dichtbij Peshawar (CGVS, p.9). U voegt daar nog aan toe dat u enkel de plaats kende waar u naar eigen zeggen woonde en studeerde, dat uw kennis zich beperkt tot Landi Kotal (CGVS, p.9). Het is evenwel niet geloofwaardig dat iemand die daar zou zijn opgegroeid geen betere kennis van de geografie heeft.

Hiermee geconfronteerd, argumenteert u dat u erg jong was toen u Pakistan verliet. U meent dat u "veertien. Of vijftien. Of dertien" moet zijn geweest (CGVS, p.9), wat eenvoudigweg onmogelijk is: immers werd u twee maanden na aankomst in België al achttien jaar oud, en gaf u zelf aan zeven of acht maanden en hoogstens één jaar onderweg te zijn geweest van Pakistan naar België (CGVS, p.12).

Bovendien kan niet alleen worden getwijfeld aan uw beweerde verblijf in Landi Kotal maar ook aan uw verklaring dat u een Afghaanse vluchteling uit Pakistan bent. U legt immers wel documenten voor die dit zouden moeten aantonen, echter merkt het CGVS op dat ook de geloofwaardigheid van deze stukken nihil is. Vooreerst is het zo dat u er vijf jaar over deed om de vluchtelingenkaarten en de schooldocumenten voor te leggen. Dat u daar nu mee komt aanzetten, is rijkelijk laat en is veelzeggend over de waarde die aan deze stukken kan gehecht worden. Bovendien schrok u er eerder ook al niet

voor terug om bedrieglijke documenten neer te leggen. Zelfs u durft niet langer te beweren dat de eerder overhandigde taskara's van u en uw vader, bij nader inzien afgeleverd op het moment dat u in Pakistan zou hebben vertoefd, echte documenten zijn (CGVS, p.11). Voorts stelt het CGVS vast dat u zeer vage verklaringen heeft afgelegd over de documenten die uw verblijf in Pakistan dienen te bevestigen. Hoewel de foto op uw Pakistaanse vluchtelingenkaart er vrij recent uitziet, kan u zich naar eigen zeggen niet herinneren wie die foto nam, noch waar dit gebeurde. Nochtans schrijft de procedure voor dat dergelijke foto in de kantoren van UNHCR genomen wordt. Dat UNHCR die kaarten uitreikt, is u overigens niet bekend. Verder kan u niet zeggen waar het kantoor is dat deze kaart afleverde en weet u niet wanneer het document werd afgeleverd (CGVS, p.15). U zegt dat uw vader dat allemaal regelde en u daar niet bij betrokken werd (CGVS, p.9), wat alweer niet overtuigt: immers is de foto op uw document die van een persoon die er eerder jongvolwassen uitziet.

Voorts wijst het CGVS op de bevreemdende vaststelling dat zowel de schooldocumenten als de PoR kaart, documenten die voor uw vertrek uit Pakistan zouden zijn uitgereikt, als geboortedatum 16 oktober 1996 vermelden. Dit is wel zeer toevallig. Immers verklaarde u bij aankomst in België geboren te zijn op 30 juni 1998, kwam er gezien de twijfels bij uw beweerde minderjarigheid een leeftijdsonderzoek en was het de Dienst Voogdij die vervolgens bepaalde dat uw geboortedatum 16 oktober 1996 is. U beaamt dat u toen zelf nooit enig identiteitsdocument neerlegde dat die geboortedatum bevatte (CGVS, p.10). Als het CGVS u confronteert met het merkwaardige gegeven dat uw documenten de leeftijdsbepaling door de Dienst Voogdij tot op de dag nauwkeurig bevestigen, kan u enkel zeggen dat dit bij andere jongens ook het geval was en dat zij net als u achteraf documenten neerlegden die een bevestiging bleken van de leeftijd zoals vastgesteld door de Dienst Voogdij (CGVS, p.10). Dit is hoe dan ook zeer eigenaardig en doet veeleer vermoeden dat deze stukken recent en op uw aanvraag zijn gefabriceerd, gebruik makend van de datum die de Dienst Voogdij vooropstelde. Wat voorts uw Pakistaanse schooldocumenten betreft, kan alleszins worden gesteld dat de foto op de badge allerm minst die van een achtjarige is, zoals u heeft beweerd en volgehouden (CGVS, p.14). Bovendien verklaarde u dat u school liep in de National Public School (CGVS, p.8), terwijl uw documenten verwijzen naar de National Model High School, en bevestigde u dat de badge geen origineel document is maar een kopie.

Gezien de vele vraagtekens die uw verklaringen en documenten oproepen, werden de PoR kaarten van uzelf en van uw ouders ter verificatie voorgelegd aan de mensen van UNHCR in Pakistan. In een antwoord d.d. 14 januari 2020, dat aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Case AFG/PAK2020-001), stelt de medewerker van het UNHCR dat twee PoR kaarten (van u en uw vader) hetzelfde nummer hebben (GP10856851511), wat eenvoudigweg niet mogelijk is. Eveneens stelt de medewerker dat de kaartnummers niet bestaan in de databank van de Pakistaanse overheid. Tot slot stemmen de op de kaarten vermelde family ID's ook niet overeen met de namen van u en uw ouders. UNHCR komt aldus tot de slotsom dat deze PoR kaarten "not valid cards" zijn, wat in deze gerust kan worden vertaald als valse kaarten. Het feit dat u er na zo geruime tijd in België, bij uw derde verzoek en zoveelste versie van de feiten, opnieuw niet voor terugdeinst een leugenachtig relaas te brengen en frauduleuze stukken voor te leggen, getuigt toch van een opvallend minachten van de Belgische asielinstanties.

Dat u helemaal niet van plan bent een eerlijk relaas te brengen, blijkt overigens ook uit het feit dat u weigert te verduidelijken waar uw familie woont. U zegt dat ze soms in Pakistan, soms in Afghanistan verblijven, dat hun adres niet bekend is (CGVS, p.3). In Pakistan zouden ze geen verblijfsrecht meer hebben, in Achin is de situatie te gevaarlijk, zo zegt u (CGVS, p.3). U meent dan dat ze in Afghanistan zijn maar beweert niet te weten waar in Afghanistan ze verblijven, u verklaart dat ze misschien in Nangarhar zijn maar zegt niet te weten in welk district (CGVS, p.3). U verklaart dat uw ouders te oud zijn om een telefoon te gebruiken en het u te zeggen (CGVS, p.3), wat uiteraard niet ernstig is. Wanneer ze naar Afghanistan zouden zijn teruggekeerd, zou u ook onbekend zijn (CGVS, p.4). Het is totaal ongeloofwaardig dat u daar als oudste zoon geen informatie over zou hebben, te meer u in contact bent met uw oom die uw ouders blijkbaar wel geregeld ontmoet (CGVS, p.5). U zegt dat u uw oom wel vroeg waar uw familie is, maar hij zou u enkel hebben geantwoord dat ze in Afghanistan zijn en soms in Pakistan. Hij zou ook enkel Nangarhar hebben vermeld, zonder dit te preciseren (CGVS, p.6). Uw verklaringen hieromtrent kunnen bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dat u de mening bent toegedaan dat u zelfs over dergelijke zaken doorlopend ontwijkende en manifest bedrieglijke verklaringen mag afleggen, typeert uw ingesteldheid en de manier waarop u de asielinstanties benadert.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Achin gelegen in de provincie Nangarhar en vervolgens als Afghaans

vluchteling in Landi Kotal te hebben gewoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees voor terugkeer naar Achin waar u zou worden gerekruteerd. Dat u pas bij uw derde verzoek melding maakt van het bestaan van dergelijke vrees, bevestigt overigens het bijzonder relatieve karakter ervan.

Wat tot slot betreft uw verklaring dat u hier al lange tijd bent, integreerde en westers bent geworden, merkt het CGVS op dat u niet zelf met dit "asielmotief" op de proppen komt maar dat het uw advocaat is die daar in een schrijven melding van maakte. Gevraagd of u daar zelf iets over wilt zeggen, verklaart u dat u hier naar school ging, werkt en in vrede leeft. U bent ook blij met uw leven hier en wordt omringd door Belgische pleegouders, een familie (CGVS, p.20). De steunbrieven die u heeft neergelegd, getuigen van uw wil om hier te integreren. Echter kan uit uw relaas niet worden afgeleid dat u omwille van uw verblijf in Europa dermate zou zijn verwesterd dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de vigerende wetten, regels en gebruiken in uw land van herkomst. Dat uw verwestering een terugkeer in de weg zou staan, betreft een bewering die op geen enkele wijze in concreto wordt uitgewerkt of gestaafd.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is ((zie het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – juni 2019, het beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 6 januari 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf. U werd andermaal geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u opnieuw uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u leugenachtige verklaringen afleggen en bedient u zich opnieuw van valse documenten, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De documenten die hierboven nog niet werden besproken, leiden evenmin tot een andersluidende appreciatie. Het Afghaans paspoort zou u zijn afgeleverd na het voorleggen van uw taskara, wat op zich al een zeer dubieus document is. De loonfiches, opleidingscertificaten en steunbrieven getuigen van uw wil om te integreren. Echter zeggen dergelijke stukken niets over uw herkomst en herstellen zij uw geloofwaardigheid niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een outprint van de ligging van Landi Kotal (stuk 3), het internetartikel "*Overzichtslijst - welke landen rijden links en welke rijden rechts?*" (stuk 4), een internetartikel "*Afghaanse Burgeroorlog (1989-2001)*" (stuk 5), een uittreksel uit het rapport "*EASO. Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2019 (stuk 6) en een uittreksel uit "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Vooreerst dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 5 maart 2015 besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden herkomst uit het district Achin van de Afghaanse provincie Nangarhar en bijgevolg evenmin aan de door hem voorgehouden problemen met de taliban ten gevolge van de werkzaamheden van zijn vader voor de buitenlanders. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij 's Raads arrest nr. 154 647 van 15 oktober 2015 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker door het afleggen van leugenachtige verklaringen verhinderde om inzicht te krijgen in diverse wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst, voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht en bijgevolg de Belgische asielinstanties verhinderde om zijn nood aan internationale bescherming correct in te schatten.

Zonder terug te keren naar zijn land van herkomst diende verzoeker op 18 december 2015 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hierbij herhaalde verzoeker dat hij veel problemen kende in zijn district Achin en voegt toe dat zij zes dreigbrieven ontvingen van de taliban, waarvan er twee onderweg zouden zijn naar België. Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij voor zijn vertrek naar Europa ook twee of drie jaar in het dorp Lwargai in Pakistan woonde. Verzoeker zei tevens dat zijn familie daar nu opnieuw woonde omdat Daesh het district Achin op dat moment onveilig maakte. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot op 6 april 2016 tot een weigering van inoverwegingname van verzoekers tweede verzoek. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke

elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn huidige (derde) verzoek om internationale bescherming zijn verklaringen bijstelt. Verzoeker geeft immers aan dat hij weliswaar geboren is in het Afghaanse district Achin, maar Afghanistan reeds verliet toen hij twee jaar was. Verzoeker vluchtte daarop met zijn familie naar Pakistan waar hij eerst twee jaar in Shamshato Camp woonde en vervolgens in Landi Kotal woonde tot aan zijn vertrek uit Pakistan. Verzoeker geeft aan dat zij er lastig gevallen werden door de autoriteiten en door de taliban die jonge mannen zoals hem rekruteren. Verzoekers vader werd, gelet op zijn werk als chauffeur voor de Amerikanen, eveneens bedreigd. Verzoeker geeft aan dat hij is vertrokken omdat de geldigheid van zijn vluchtelingenkaart bijna afliep, de situatie voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan uitzichtloos was en hij ook nog eens de taliban moest vrezen. Verzoeker verklaart daarbij niet precies te weten wanneer hij is vertrokken, doch wel dat hij acht maanden tot een jaar onderweg was. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van de onveiligheid aldaar en het feit dat hij geen middelen heeft om zich in Jalalabad of Kabul te vestigen. Verzoeker vreest ook dat de taliban hem daar willen inlijven voor hun gewapende strijd. Verder stelt verzoekers advocaat dat hij verwesterd is en dat men hem niet meer zal aanvaarden in Afghanistan.

Ter staving van zijn huidige verzoek om internationale bescherming legde verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgende documenten voor: een kopie van zijn Afghaans paspoort, de originele *Proof of Registration* (PoR)-kaarten van verzoeker en zijn ouders, een badge van zijn school in Pakistan, een certificaat van die school, steunbrieven van mensen die verzoeker in België leerde kennen, loonfiches en opleidingscertificaten.

2.3.2.3. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit zijn huidige verklaringen blijkt dat hij tijdens zijn vorige verzoeken om internationale bescherming getracht heeft de asielinstanties om de tuin te leiden middels het afleggen van bedrieglijke verklaringen over (onder meer) zijn leeftijd, zijn herkomst en zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België; (ii) verzoeker ook heden over tal van zaken geen duidelijkheid blijkt te verschaffen nu (1) hij niet kan verduidelijken waarom zijn ouders ooit de beslissing namen om Afghanistan te verlaten en naar Pakistan te verhuizen, (2) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk in Landi Kotal heeft verbleven, laat staan dat hij daar als Afghaans vluchteling zou hebben gewoond nu (a) hij niet op de hoogte is van een aantal zaken die een inwoner van Landi Kotal zou moeten weten, (b) zijn bewering als zou hij erg jong zijn geweest toen hij Pakistan verliet niet te rijmen valt met zijn verklaringen, (c) de door hem voorgelegde documenten die zijn verblijf aldaar zouden moeten staven niet kunnen overtuigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht en (d) uit de verificatie die werd voorgelegd aan UNHCR Pakistan blijkt dat de door verzoeker voorgelegde PoR-kaarten "*not valid cards*" (vrije vertaling: geen geldige kaarten) zijn en (3) verzoeker weigert te verduidelijken waar zijn familie woont en zijn verklaringen waarom hij niet in staat zou zijn om hun verblijfplaats precies te duiden niet kunnen overtuigen; (iii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst uit het district Achin in de provincie Nangarhar kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn voorgehouden vrees voor rekrutering bij een terugkeer naar Achin, te meer daar hij deze vrees slechts in het kader van zijn derde verzoek vermeldt; (iv) het motief dat verzoeker al lange tijd in België verblijft, hij integreerde en westers is geworden voor het eerst door zijn advocaat werd aangehaald en niet door verzoeker zelf en uit de door hem voorgelegde steunbrieven blijkt dat hij wil integreren in België, doch uit niets kan blijken dat verzoeker omwille van zijn verblijf in Europa dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de vigerende wetten, regels en gebruiken in zijn land van herkomst en (v) de overige door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker in zijn huidige (derde) verzoek om internationale bescherming geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongelooftwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het

komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van *post factum*-beweringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.4.1. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België fundamenteel wijzigt. Verzoeker hield doorheen zijn eerste verzoek om internationale bescherming voor dat hij gedurende zijn hele leven tot vlak voor zijn vertrek naar België in het district Achin in de Afghaanse provincie Nangarhar verbleef. In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming gaf hij aan dat hij daar woonde tot twee of drie jaar voor zijn vertrek naar België, in die laatste periode zou hij in het dorp Lwargai in Pakistan hebben gewoond. In het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming verklaart verzoeker nu dat hij weliswaar in het district Achin in de Afghaanse provincie Nangarhar werd geboren maar op tweejarige leeftijd naar Pakistan vluchtte. Daar woonde hij volgens zijn verklaringen gedurende de eerste twee jaar in Shamshato Camp en vervolgens in Landi Kotal. De Raad stelt vast dat verzoekers toegegeven bedrieglijke verklaringen over zijn verblijf in Afghanistan in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming afbreuk doen aan zijn algehele geloofwaardigheid. Met de argumentatie dat hij als laaggeschoolde minderjarige beïnvloedbaar was door de smokkelaars en op hun advies leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, slaagt verzoeker er allerm minst in te overtuigen. Indien verzoeker meent dat hij nood heeft aan internationale bescherming en hij hiertoe de Belgische autoriteiten in vertrouwen neemt, kan immers worden verwacht dat verzoeker van bij de aanvang van de procedure alle relevante gegevens correct verstrekt, waaronder alle elementen noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze gegevens behelzen onder meer de identiteit, nationaliteit, leeftijd, achtergrond, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Dit geldt des te meer daar verzoekers jonge leeftijd enigszins gerelativeerd dient te worden in het licht van het leeftijdsonderzoek uitgevoerd door de Dienst Voogdij in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, waarin werd besloten dat verzoeker op datum van 16 oktober 2014 meerderjarig werd verklaard. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift betoogt dat het gegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het huidig volgend verzoek om internationale bescherming in overweging neemt, betekent dat hij nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet mag blijven baseren op zijn leugens uit het verleden. Het enkele gegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaarde, betekent geenszins dat de elementen of bevindingen die verzoeker in het kader van dit verzoek aanhaalde, automatisch leiden tot een toekenning van een internationale beschermingsstatus. Te meer nu uit hetgeen volgt zal blijken dat verzoeker ook in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen geloofwaardige verklaringen aflegt.

Er dient bovendien op gewezen dat verzoeker wel degelijk blijft vasthouden aan zijn Afghaanse nationaliteit en herkomst uit het district Achin in de Afghaanse provincie Nangarhar. Deze elementen werden echter ongeloofwaardig geacht, zowel in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in 's Raads arrest nr. 154 647 van 15 oktober 2015, als in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2016. Dit gebeurde onder meer omwille van verzoekers zeer beperkte geografische kennis, het feit dat hij de Afghaanse kalender niet machtig bleek te zijn, zijn zeer gebrekkige kennis van de regio vanwaar hij beweerde afkomstig te zijn, de vaststelling dat hij nauwelijks iets wist over invloedrijke personen uit de regio, het feit dat hij foutief voorhield dat auto's in Afghanistan aan de linkerkant van de weg rijden, dat hij niet op de hoogte bleek van de beschikbare media in de regio en dat hij behalve de Shinwari, waartoe verzoeker zou behoren, geen andere Pashtounstammen kon noemen. In zijn arrest nr. 154 647 van 15 oktober 2015 oordeelde de Raad bovendien dat verzoeker geen correct beeld bood op zijn nationaliteit, reële verblijfplaatsen of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn. Door in het kader van huidig verzoek louter te blijven

vasthouden aan iets dat op geen enkele wijze is aangetoond, slaagt verzoeker er allerminst in om de ongeloofwaardigheid ervan te herstellen.

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met hetgeen volgt, moet worden vastgesteld dat verzoeker ook op heden geen geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot onder meer zijn leeftijd, zijn nationaliteit, zijn eerdere verblijfplaatsen en de verblijfplaatsen van zijn familie.

2.3.2.4.2. Bovendien merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op dat verzoeker ook in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming geen geloofwaardige verklaringen aflegt.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

"Bovendien ontstaat tijdens het onderhoud bij het CGVS andermaal de indruk dat u een bedrieglijk relaas opdist en het CGVS om de tuin tracht te leiden. Zo kan u niet eens verduidelijken waarom uw ouders ooit de beslissing namen om Afghanistan te verlaten en naar Pakistan te verhuizen. U zegt dat uw vader brandstoffen leverde aan Amerikaanse basissen in Afghanistan en daarom problemen kreeg met de Taliban en Al Qaeda (CGVS, p.7). Echter bent u geboren in 1996 en zou u toen u twee jaar oud zijn geweest naar Pakistan zijn verhuisd. Dat uw vader omstreeks 1998, toen de Taliban de macht hadden in Afghanistan, onmogelijk voor de Amerikanen kan hebben gewerkt, blijkt u overigens ook zelf te beseffen als u vervolgens aangeeft dat die Amerikanen inderdaad pas in 2001 naar Afghanistan kwamen. Het is zeer merkwaardig dat u niet eens kan verduidelijken waarom uw familie ooit de beslissing zou hebben genomen om naar Pakistan te verhuizen."

Verzoeker beargumenteert dat soepel moet worden omgegaan met het vermoeden dat hij in 1996 werd geboren, gelet op het feit dat dit vermoeden is gestoeld op een leeftijdtest van de Dienst Voogdij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, het in de Afghaanse cultuur niet gebruikelijk is om de leeftijd precies bij te houden en het dus mogelijk is dat de verhuis in werkelijkheid pas in 2000, 2001 of 2002 gebeurde. De Raad benadrukt - daargelaten de vaststelling dat de leeftijdsbepaling reeds gebeurde in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming - dat het resultaat van de medische analyse niet in huidige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. De kritiek op het leeftijdsonderzoek wordt dan ook niet in overweging genomen en kan geenszins de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de redenen van het vertrek van zijn familie uit Afghanistan toedekken. Te meer daar later zal blijken dat verzoeker thans zelf een document voorlegt waarin zijn geboortedatum wordt benoemd als 16 oktober 1996 (*infra*). Zo verzoeker zijn laaggeschooldheid aanhaalt, dient erop gewezen dat zelfs van een persoon met een geringe opleiding redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire vragen in verband met het vertrek uit zijn voorgehouden land van herkomst, vermits dit ongetwijfeld een verregaande impact had op verzoeker en zijn familie.

Verzoeker voert voorts nog aan dat hij gedurende zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming inderdaad aangaf dat zijn vader als vrachtwagenchauffeur werd lastiggevalen door de taliban en dat hij in één van zijn antwoorden verwees naar de Amerikanen. Verzoeker vervolgt evenwel dat dit laatste element niet verder is uitgewerkt en het bijgevolg voorbarig was van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om te besluiten dat het niet geloofwaardig is dat zijn familie Afghanistan verliet omwille van verdenkingen vanwege de taliban in hoofde van zijn vader. In dit verband verwijst verzoeker nog naar het feit dat het intern conflict in Afghanistan al langer dan 2001 bezig was en dat de impact van de taliban op het dagelijkse leven van Afghaanse burgers toen ook al groot was (waarbij hij nog refereert aan het internetartikel dat bij het verzoekschrift is gevoegd, stuk 5). Verzoeker besluit dat het dus zeker mogelijk is dat zijn familie al voor 2001 Afghanistan moest ontvluchten omwille van problemen met de taliban. De Raad kan na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post factum*-verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten blijken. Er dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud d.d. 6 januari 2020 uitdrukkelijk verklaart dat de werkzaamheden van zijn vader voor de Amerikanen ervoor zorgde dat hij bedreigd werd door de taliban en dat dit probleem zorgde voor hun vertrek uit Afghanistan (administratief dossier, notities van

het persoonlijk onderhoud d.d. 6 januari 2020, p. 3). Ook later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker nogmaals uitdrukkelijk dat zijn vader in Afghanistan voor de Amerikanen werkzaam was en dat zij omwille hiervan verhuisden naar Pakistan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 6 januari 2020, p. 7), hetgeen hij overigens eveneens doorheen zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming heeft voorgehouden. Deze *post factum*-verklaringen, die erop gericht zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te minimaliseren, kunnen dan ook niet voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing verklaren of weerleggen.

Waar verzoeker impliceert in het verzoekschrift dat de vraag naar de redenen voor het vertrek van zijn ouders uit Afghanistan niet pertinent is in het kader van de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, dient erop gewezen dat dit feiten betreft die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van verzoekers familie uit het voorgehouden land van herkomst naar Pakistan, hetgeen ongetwijfeld een verregaande impact heeft gehad op verzoekers leven en dat van zijn familie. Van verzoeker mag dan ook, ongeacht zijn jonge leeftijd op het ogenblik van het vertrek uit Afghanistan, worden verwacht dat hij hieromtrent geloofwaardige verklaringen kan afleggen tijdens zijn asielprocedure, *quod non*.

Verder considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk in Landi Kotal heeft verbleven, laat staan dat hij daar als Afghaans vluchteling zou hebben gewoond. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"(...) Ten eerste kan worden gewezen op het opmerkelijke feit dat u naar aanleiding van uw tweede verzoek al melding maakte van een verblijf in Landi Kotal gedurende enkele jaren, maar dat u toen zelfs niet wist in welke provincie van Pakistan deze stad gelegen is (verklaring volgend verzoek d.d. 17 maart 2016, vraag 10). Ook nu bent u nog steeds niet op de hoogte van een aantal evidente zaken die een inwoner van Landi Kotal zou moeten weten. Zo kan u niet zeggen in welk district Landi Kotal gelegen is. Dit is uiteraard Khyber District, een naam waarvan u zegt dat u die weleens heeft gehoord. Gevraagd wat u dan hoorde, antwoordt u dat u niet zo opgeleid bent om zoiets te weten (CGVS, p.9). Elders zegt u zelfs "Landi Kotal? Het is een qaum. Neen geen qaum, wel een qaum. Het is een provincie. Ons district is Khuga Khel." Dergelijk warrig en onjuist relaas ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate. Voorts gevraagd of u andere districten van de provincie KPK kent, blijkt dit overigens evenmin het geval (CGVS, p.9). Dat is toch wel een bevreemdende vaststelling. Iets verderop gelegen plaatsen als Jamrud en Bara, overigens twee van de vier tehsils van Khyber Agency en vlakbij Landi Kotal gelegen, kan u ook niet echt situeren. U zegt eerst niet te weten of u die namen kent, dan zegt u dat Jamrud een plaats is, volgens de mensen die u hoorde dichtbij Peshawar (CGVS, p.9). U voegt daar nog aan toe dat u enkel de plaats kende waar u naar eigen zeggen woonde en studeerde, dat uw kennis zich beperkt tot Landi Kotal (CGVS, p.9). Het is evenwel niet geloofwaardig dat iemand die daar zou zijn opgegroeid geen betere kennis van de geografie heeft.

Hiermee geconfronteerd, argumenteert u dat u erg jong was toen u Pakistan verliet. U meent dat u "veertien. Of vijftien. Of dertien" moet zijn geweest (CGVS, p.9), wat eenvoudigweg onmogelijk is: immers werd u twee maanden na aankomst in België al achttien jaar oud, en gaf u zelf aan zeven of acht maanden en hoogstens één jaar onderweg te zijn geweest van Pakistan naar België (CGVS, p.12).

Bovendien kan niet alleen worden getwijfeld aan uw beweerde verblijf in Landi Kotal maar ook aan uw verklaring dat u een Afghaans vluchteling uit Pakistan bent. U legt immers wel documenten voor die dit zouden moeten aantonen, echter merkt het CGVS op dat ook de geloofwaardigheid van deze stukken nihil is. Vooreerst is het zo dat u er vijf jaar over deed om de vluchtelingenkaarten en de schooldocumenten voor te leggen. Dat u daar nu mee komt aanzetten, is rijkelijk laat en is veelzeggend over de waarde die aan deze stukken kan gehecht worden. Bovendien schrok u er eerder ook al niet voor terug om bedrieglijke documenten neer te leggen. Zelfs u durft niet langer te beweren dat de eerder overhandigde taskara's van u en uw vader, bij nader inzien afgeleverd op het moment dat u in Pakistan zou hebben vertoefd, echte documenten zijn (CGVS, p.11). Voorts stelt het CGVS vast dat u zeer vage verklaringen heeft afgelegd over de documenten die uw verblijf in Pakistan dienen te bevestigen. Hoewel de foto op uw Pakistaanse vluchtelingenkaart er vrij recent uitziet, kan u zich naar eigen zeggen niet herinneren wie die foto nam, noch waar dit gebeurde. Nochtans schrijft de procedure voor dat dergelijke foto in de kantoren van UNHCR genomen wordt. Dat UNHCR die kaarten uitreikt, is u overigens niet bekend. Verder kan u niet zeggen waar het kantoor is dat deze kaart afleverde en weet u niet wanneer het document werd afgeleverd (CGVS, p.15). U zegt dat uw vader dat allemaal regelde

en u daar niet bij betrokken werd (CGVS, p.9), wat alweer niet overtuigt: immers is de foto op uw document die van een persoon die er eerder jongvolwassen uitziet.

Voorts wijst het CGVS op de bevreemdende vaststelling dat zowel de schooldocumenten als de PoR kaart, documenten die voor uw vertrek uit Pakistan zouden zijn uitgereikt, als geboortedatum 16 oktober 1996 vermelden. Dit is wel zeer toevallig. Immers verklaarde u bij aankomst in België geboren te zijn op 30 juni 1998, kwam er gezien de twijfels bij uw beweerde minderjarigheid een leeftijdsonderzoek en was het de Dienst Voogdij die vervolgens bepaalde dat uw geboortedatum 16 oktober 1996 is. U beaamt dat u toen zelf nooit enig identiteitsdocument neerlegde dat die geboortedatum bevatte (CGVS, p.10). Als het CGVS u confronteert met het merkwaardige gegeven dat uw documenten de leeftijdsbepaling door de Dienst Voogdij tot op de dag nauwkeurig bevestigen, kan u enkel zeggen dat dit bij andere jongens ook het geval was en dat zij net als u achteraf documenten neerlegden die een bevestiging bleken van de leeftijd zoals vastgesteld door de Dienst Voogdij (CGVS, p.10). Dit is hoe dan ook zeer eigenaardig en doet veeleer vermoeden dat deze stukken recent en op uw aanvraag zijn gefabriceerd, gebruik makend van de datum die de Dienst Voogdij vooropstelde. Wat voorts uw Pakistaanse schooldocumenten betreft, kan alleszins worden gesteld dat de foto op de badge allermindst die van een achtjarige is, zoals u heeft beweerd en volgehouden (CGVS, p.14). Bovendien verklaarde u dat u school liep in de National Public School (CGVS, p.8), terwijl uw documenten verwijzen naar de National Model High School, en bevestigde u dat de badge geen origineel document is maar een kopie.

Gezien de vele vraagtekens die uw verklaringen en documenten oproepen, werden de PoR kaarten van uzelf en van uw ouders ter verificatie voorgelegd aan de mensen van UNHCR in Pakistan. In een antwoord d.d. 14 januari 2020, dat aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Case AFG/PAK2020-001), stelt de medewerker van het UNHCR dat twee PoR kaarten (van u en uw vader) hetzelfde nummer hebben (GP10856851511), wat eenvoudigweg niet mogelijk is. Eveneens stelt de medewerker dat de kaartnummers niet bestaan in de databank van de Pakistaanse overheid. Tot slot stemmen de op de kaarten vermelde family ID's ook niet overeen met de namen van u en uw ouders. UNHCR komt aldus tot de slotsom dat deze PoR kaarten "not valid cards" zijn, wat in deze gerust kan worden vertaald als valse kaarten. Het feit dat u er na zo geruime tijd in België, bij uw derde verzoek en zoveelste versie van de feiten, opnieuw niet voor terugdeinst een leugenachtig relaas te brengen en frauduleuze stukken voor te leggen, getuigt toch van een opvallend minachten van de Belgische asielinstanties."

In zoverre verzoeker zijn beperkte scholing en het gegeven dat hij zeer weinig buitenshuis kwam aangrijpt als verschuiving voor zijn beperkte kennis van Landi Kotal, overtuigt hij niet. Zelfs van een persoon met een geringe opleiding kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. Het feit dat verzoeker weinig scholing genoot en slechts een beperkte bewegingsruimte genoot, kan zijn gebrekkige kennis betreffende zijn directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Te meer daar er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker als Afghaans vluchteling in Pakistan heeft gewoond, hetgeen hij nochtans aangrijpt als reden voor zijn beperkte bewegingsruimte. Verzoeker toont tevens niet aan dat een gebrek aan scholing de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Van verzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij correct kan antwoorden op dergelijke elementaire kennisvragen over Landi Kotal, wat niet het geval bleek. Om deze vragen correct te beantwoorden is immers, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, geen verregaande geografische kennis vereist. Bovendien dient erop gewezen dat verzoeker geen enkel bewijskrachtig document voorlegt waaruit zijn verblijf in Landi Kotal kan blijken, laat staan dat hij er als Afghaans vluchteling zou hebben verbleven, hetgeen in samenlezing met zijn lacuneuze verklaringen aangaande de regio doet besluiten dat hij thans nog steeds geen correct zicht biedt op zijn werkelijke verblijfplaatsen voor zijn komst naar België.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat uit zijn vroegere verklaringen een indicatie kan worden afgeleid van zijn langdurig verblijf in Pakistan, meer bepaald zijn gebrekkige kennis over het Afghaanse district Achin, zijn kennis van Pashtounstammen en het feit dat auto's links rijden in Afghanistan en hij onder verwijzing naar een internetartikel (verzoekschrift, stuk 4) aanduidt dat de auto's in Pakistan immers links rijden, gaat hij volledig voorbij aan de vaststellingen in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming (*supra*), alsook aan voormelde vaststellingen en overwegingen waaruit blijkt dat verzoeker tot op heden zijn herkomst uit het district Achin in de Afghaanse provincie Nangarhar niet aannemelijk weet te maken, noch dat hij in Landi Kotal te Pakistan heeft verbleven, laat staan dat hij er als Afghaans vluchteling zou hebben geleefd. Door het louter

verwijzen naar eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid dienaangaande.

Aangaande de door hem voorgelegde documenten geeft verzoeker aan dat hij niet uitsluit dat ze vals zijn (behoudens zijn Afghaans paspoort, *infra*), doch dat zijn verantwoordelijkheid voor die valsheid gerelativeerd moet worden omdat hij geen controle heeft over hoe en wie die documenten heeft uitgegeven vermits zij werden opgestuurd door zijn oom. Hij meent tevens dat het eventuele valse karakter van de documenten niet *ipso facto* zijn huidige relaas hypothekeert. De Raad wijst erop dat het louter *a posteriori* stellen dat mogelijke frauduleuze document, die neergelegd zijn met de intentie het vluchtrelaas te ondersteunen, zijn geloofwaardigheid niet kunnen aantasten omdat hij zelf niet aan de basis zou liggen van de valsheid ervan, allerminst ernstig is. Verzoeker draagt immers zelf de verantwoordelijkheid voor de stukken die hij neerlegt. De misleiding, die de voorlegging van een vervalst stuk beoogt, moet worden aangerekend aan diegene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. Dat verzoeker zich ter adstructie van zijn beweerdte identiteit, nationaliteit, herkomst en eerdere verblijfplaats bedient van vervalste documenten, werpt dan ook wel degelijk een smet op zijn algehele geloofwaardigheid.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen aangaande de verblijfplaats(en) van zijn familieleden, wordt in de bestreden beslissing nog pertinent opgemerkt als volgt:

“Dat u helemaal niet van plan bent een eerlijk relaas te brengen, blijkt overigens ook uit het feit dat u weigert te verduidelijken waar uw familie woont. U zegt dat ze soms in Pakistan, soms in Afghanistan verblijven, dat hun adres niet bekend is (CGVS, p.3). In Pakistan zouden ze geen verblijfsrecht meer hebben, in Achin is de situatie te gevaarlijk, zo zegt u (CGVS, p.3). U meent dan dat ze in Afghanistan zijn maar beweert niet te weten waar in Afghanistan ze verblijven, u verklaart dat ze misschien in Nangarhar zijn maar zegt niet te weten in welk district (CGVS, p.3). U verklaart dat uw ouders te oud zijn om een telefoon te gebruiken en het u te zeggen (CGVS, p.3), wat uiteraard niet ernstig is. Wanneer ze naar Afghanistan zouden zijn teruggekeerd, zou u ook onbekend zijn (CGVS, p.4). Het is totaal ongeloofwaardig dat u daar als oudste zoon geen informatie over zou hebben, te meer u in contact bent met uw oom die uw ouders blijkbaar wel geregeld ontmoet (CGVS, p.5). U zegt dat u uw oom wel vroeg waar uw familie is, maar hij zou u enkel hebben geantwoord dat ze in Afghanistan zijn en soms in Pakistan. Hij zou ook enkel Nangarhar hebben vermeld, zonder dit te preciseren (CGVS, p.6). Uw verklaringen hieromtrent kunnen bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dat u de mening bent toegedaan dat u zelfs over dergelijke zaken doorlopend ontwijkende en manifest bedrieglijke verklaringen mag afleggen, typeert uw ingesteldheid en de manier waarop u de asielinstanties benadert.”

Met de argumentatie als zou hij slechts moeizaam contact hebben met zijn ouders aangezien zij niet over een telefoon beschikken en hij bijgevolg aangewezen is op onrechtstreekse contacten via zijn oom, beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er dan ook niet in slaagt voormelde vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

In zoverre verzoeker te dezen nog citeert uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 waaruit de moeilijke verblijfssituatie van veel Afghaanse terugkeerders blijkt en hij betoogt dat zijn verklaringen hiermee stroken, dat het bijgevolg aannemelijk is dat zijn familie - gelet op de extreem moeilijke levensomstandigheden en het feit dat zij ook de zorg van zijn gehandicapte broer moeten opnemen - niet telefonisch bereikbaar is, dient erop gewezen dat de informatie die verzoeker citeert van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon, noch op zijn familie. Bovendien maakte verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen melding van het feit dat zijn ouders omwille van deze moeilijke omstandigheden niet over een telefoon zouden beschikken, doch verklaarde hij dat zijn ouders gewoonweg niet overweg kunnen met een telefoon (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 6 januari 2020, p. 3-4). Verzoeker slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat hij geen zicht zou hebben op waar zijn ouders precies zouden verblijven.

Verzoeker hekelt in dit verband nog dat de *‘protection officer’* zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud in twijfel trok, hij dit ongepast vindt en benadrukt dat de *‘protection officer’* nochtans uitdrukkelijk erkende dat het niet mogelijk is dat zijn familie in Achin verbleef omwille van de extreem onveilige situatie aldaar. Er wordt opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit

blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Het loutere feit dat de 'protection officer' verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zou hebben geïnterpelleerd om de waarheid te vertellen, is op zich geen reden om enige vooringenomenheid aan te tonen. Het is immers de taak van de 'protection officer' om de geloofwaardigheid van de door verzoeker afgelegde verklaringen na te gaan. Bovendien kan hieruit worden afgeleid dat verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud reeds in de gelegenheid werd gesteld om zich te verantwoorden voor eventuele ongeloofwaardigheden, zodat niet valt in te zien hoe dit hem op enigerlei wijze zou hebben geschaad. Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing kan dan ook geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.2.4.3. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Achin in de Afghaanse provincie Nangarhar, noch dat hij als Afghaans vluchteling in Landi Kotal zou hebben verbleven. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor rekrutering bij een terugkeer naar het Afghaanse district Achin. Te meer nu verzoeker deze vrees slechts in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming aanvoert, hetgeen de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt.

2.3.2.4.4. Verder merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op:

"Wat tot slot betreft uw verklaring dat u hier al lange tijd bent, integreerde en westers bent geworden, merkt het CGVS op dat u niet zelf met dit "asielmotief" op de proppen komt maar dat het uw advocaat is die daar in een schrijven melding van maakte. Gevraagd of u daar zelf iets over wilt zeggen, verklaart u dat u hier naar school ging, werkt en in vrede leeft. U bent ook blij met uw leven hier en wordt omringd door Belgische pleegouders, een familie (CGVS, p.20). De steunbrieven die u heeft neergelegd, getuigen van uw wil om hier te integreren. Echter kan uit uw relaas niet worden afgeleid dat u omwille van uw verblijf in Europa dermate zou zijn verwesterd dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de vigerende wetten, regels en gebruiken in uw land van herkomst. Dat uw verwestering een terugkeer in de weg zou staan, betreft een bewering die op geen enkele wijze in concreto wordt uitgewerkt of gestaafd."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormeld motief, zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad tot het zijne wordt gemaakt.

2.3.2.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen te herstellen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde kaart van Landi Kotal (stuk 3) dient te worden opgemerkt dat het louter voorleggen van een kaart geenszins de verschillende hiaten in verzoekers geografische kennis aangaande Landi Kotal kan toedekken, laat staan dat het zijn verblijf aldaar kan staven.

Voor het internetartikel "Overzichtslijst - welke landen rijden links en welke rijden rechts?" (stuk 4) en het internetartikel "Afghaanse Burgeroorlog (1989-2001)" (stuk 5), kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd vastgesteld.

Het rapport "EASO. Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2019 (stuk 6) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Ook voor het voorgelegde uittreksel uit de "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 (stuk 7) kan hetzelfde worden gesteld.

Aangaande het door verzoeker voorgelegde Afghaans paspoort (kopie), wordt in de bestreden beslissing bovendien nog terecht vastgesteld als volgt: *"Het Afghaans paspoort zou u zijn afgeleverd na het voorleggen van uw taskara, wat op zich al een zeer dubieus document is."* Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan "Corruptie en valse

documenten" van 21 november 2017) dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven zijn bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Dit geldt des te meer aangezien verzoeker slechts een kopie voorlegt, waarvan algemeen geweten is dat het eenvoudig door middel van knip- en plakwerk kan worden gefabriceerd. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen waar hij in het verzoekschrift aanvoert dat hieruit zijn Afghaanse nationaliteit kan blijken.

Met betrekking tot de PoR-kaarten van verzoeker en zijn ouders, een badge van zijn school in Pakistan en een certificaat van die school kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan.

De loonfiches, opleidingscertificaten en steunbrieven duiden op verzoekers wil om te integreren in België, doch houden geen verband met zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Deze documenten kunnen mogelijk worden aangevoerd in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaan bijgevolg niet om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

2.3.2.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn nationaliteit, herkomst en verblijfplaats(en) van zowel hemzelf als van zijn familieleden zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. De verwijzing naar de veiligheidssituatie in het district Achin, waartoe hij citeert uit het aan het verzoekschrift gevoegde EASO "Country Guidance" rapport (stuk 7) is dan ook niet dienstig.

Ter zitting verwijst verzoekers advocaat naar artikel 10, lid 3, b) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Asielprocedurerichtlijn) en benadrukt dat de verwerende partij nauwkeurige en actuele informatie moet verzamelen over de algemene situatie in het land van oorsprong. Hij wijst er ook op dat de verwerende partij na de bestreden beslissing van januari 2020 geen aanvullende nota meer heeft neergelegd met

recente informatie. De Raad herhaalt dat verzoeker, omwille van leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn nationaliteit, herkomst en verblijfplaats(en) van zowel hemzelf als van zijn familieleden, zelf het bewijs van enig verband met zijn persoon onmogelijk maakt zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Bijgevolg is om dezelfde reden als hierboven uiteengezet, de verwijzing naar het ontbreken van actuele informatie over de veiligheidssituatie in de vermeende regio van herkomst van verzoeker niet dienstig.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend twintig door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET